

Tässä Ovessa

Äktiivit esittäytyvät	3
Tribadit ja Virva Hepolampi	6
Raportit:	
. The Great Big Gay Cruise!	9
. Serena	11
Satumainen pääkirjoitus	12
Kirjoitusta kirjoista:	
. Kuristajaviikunat	13
. Vaginamonologeja	14
. Ulos kaapista x 2	15, 17
Nocturne Borealis	20
Terveiset sisarjärjestöiltä	24
Reseptejä	26
Homopappi & Lesbonunna	27

AVAA OVI 1/2003 issn 1459-0298 **Julkaisija** Opiskelijavinokkaat – OVI ry **Tekijät**
Päätöimittaja Johan Brunberg **Toimittajat** Riikka Taavetti Erik Axelson Heikki
Korpela Marjo Pipinen Markus Koljonen Piitu Viittanen
Kansi Piitu Viittanen **Kuvitus** Markus Koljonen **Taitto** Markus Koljonen Johan
Brunberg **Paino** Limes ry:n graafiset laitokset **Painos** 400

Äksönryhmän ja hallituksen esittelykierros

Jussi

Hei, olen Jussi, Ovin sihteeri ja pilkunnussintavastaava. Vastuulleni kuuluvat siis mm. kaikki virheellisesti merkityksettömiksi kuvitellut pikkuseikat. Näiden lisäksi toimitan Ovin jäsenlehteä Avaa ovia. Olen 22-vuotias tietojenkäsittelytieteen opiskelija Helsingin yliopistosta. Intohimoihini kuuluvat jazztanssi, Bachin soolospellosarjat, Harry Potter.

Marjo (kuvavastaava)

täyttää 20 vuotta, opiskelee englantia, katselee telkkaria, hengaillee leffafestareilla, kuuntelee Aimee Mannia, ottaa valokuvia, pelaa palloa, lukee sarjakuvia, haaveilee matkustamisesta.

Piitu

Jos joku ei vielä tunne minua, niin olen Piitu ja RRRAKASTAN esittelykierroksia. Kuulun myös Action!-ryhmään vegaanivastaavan ominaisuudessa. Olen 23-vuotias luonnonsuojelija-vegaani-aktivisti ja opiskelen maailman vanhimpien puiden muuntamista selluksi Helsingin Yliopistossa. OVI:ssa toimin myös varapuheenjohtajana. Kaikeksi tämän lisäksi olen tosi mukava ja valoisa ihminen, ihan oikeesti!

Virpi

Olen siis Virpi, OVI:n kunnialumihiutalevastaava (tuosta saisi melko hienon sanan hirsipuupeliin, varsinkin, jos sitä ei pelaisi ovilaisten kanssa) ja perustajajäsen. Ikä 33 vuotta. Olen joskus maailmassa opiskellut matematiikkaa ja

nyt työskentelen atk-suunnittelijana. Harrastuksiini kuuluvat siivouksen välttämisen lisäksi lukeminen, Saarikoski-klubi, B-B-roolipeli (jos sitä nyt sillä nimellä voi kutsua), kirjoittaminen sekä kaikenlainen muu mielenkiintoinen.

Santeri

22-v. Muusikko ja humanisti (boheemia?): Säveltäjä, urkuri ja pianisti. Neljännen vuoden romaanisten kielten opiskelija. Ensimmäisen vuoden opettaja samaisella laitoksella, tarkkaan ottaen galegon alkeiskurssilla. (Aivan verrattoman mielenkiintoinen ja ihana kieli, tervetuloa tutustumaan!)

Heikki

Mio minun nimi on Heikki ja oon, 23-vuotta vanha, ja sit asun Helsingissä, ja käyn hassua konsultti työ paikkaa oon siellä luokalla 3a. =)) oon X=n ryhmän jäätelö vastaava, ja mulla on veli, äiti, isi ja pehmo hatti watteja, mut vaan hatti

watit asuu enää mun luona. =((ja sit oon kans pelottava kuulemma, ja isona musta tulee peloittava wara amiraali tuomari majuri joka ,toumitsee elavia ja kuolleita. =))

ja sit uskon et maailman laajuset haazteet tulee selvittää tavalla joka niinq, jakaa kulut ja taakat sosiaalisen oikeuden mukaisuuden ja tasa arvoisuuden perus peri aatteiden mukaisesti!

oon joskus vetänyt helsingin ja tampereen setan nuorten tyhmiä ja sit, oon nykyään ovin talouden hoizu. en harrasta mitään. mut uin, käyn elo kuvia n. 100 vuodessa ja sit luen kakkii krijoi. mun lempi bändit on bach, d. scarlatti, björk, tori amos, miles davis ja kaikki tosi hyvät jutut.

Elina

Elina, 20-v., opiskelee erityispedagogiikkaa. Hän on erityisen pätevä phuksi-vastaava Ovissa, sillä hän on tänä syksynä erityispedan fuksi.

Elina-täti osaa pukea kurahousut ja -hanskat ja hän huolehtii siitä, että lautanen syödään tyhjäksi. Jos jotain jää syömättä, pannaan ruoka pussiin ja sitä saattaa joutua katumaan seuraavana aamuna.

Markus (muotoiluvatsahaava)

En aio ottaa spermaa suuhuni. Aina-kaan koko lastia. Ainakaan tahaltaan.

Katja

Nimi: Katja Nissinen

Jäsen n:o: 007

Toimenkuva äksön ryhmässä: lumihiutalevastaava, tarvittaessa myös erikoisagentti

Ikä: Prrkele! Tollasta saa naiselta kysyä!

Sukupuoli: Nainen, johan mä sanoin.

Pääaine: Estetiikka (älkää kysykö, mitä se on)

Intohimot: Femmet (sukupuolesta riippumatta), kahvi (mustana), kissat, didgeridoo, jugendtyyli ja rapsutettavana oleminen.

Muuta: Entinen OVI:n varapuheenjohtaja, harrastan mm. hengaamista eri paikoissa kuten työpaikassani Ylessä; Nytin keskustelupalstalla, teatteriseurue Poleemissa, Sitvasissa, Siperiassa (enkä tarkoita sitä paikkakuntaa Venäjällä), Tribadeilla, Yliopistolla ja tietenkin Ovissa. Lisäksi soitan klarinettia, kuntoilen, luen, katson elokuvia, kuuntelen musiikkia ja yritän ehtiä nukkua jossakin välissä.

Jouni (avustava ;nussintav.)

Minä, Jouni, 27, annan Jussille sivustatukea hänen vaativassa vastaavantehtävässään – ainaskin aina saapuville sattuessani –, pidänhän napikasti yhteen sopivista asioista. Pilkuista suosikkejani ovat graavi ja akuutti. Opiskelen suomen sukulaiskieliä ja ihailen mm. Adamsiä, Déryä [deer], Orwellia, Tolkienia ynnä akateemista vapautta.

Vieraanamme Ovessa Virva Hepolampi

LesBistä kulttuuria avantgardesta retroon

Syyskuun alussa Helsinki tuntuu ihan suurkaupungilta. Sopivasti kesähorroksesta heräävään kaupunkiin ilmestyy lesbo-, bi- ja transkulttuuritapahtuma Tribadien yöt ja päivät. Festivaalin myötä on syntynyt myös Rivinväli ry, jonka puheenjohtajana toimii Virva Hepolampi.

"Idean lesbokulttuurifestivaalista esitti alunperin Gili Orr. Kun Helsingin kulttuurikaupunkivuonna 2000 stadi alkoi jo olla täynnään monenkirjavaa kuttuuritarjontaa, Gili ihmetteli lesbojen sähköpostilistalla, miksei myös lesbotapahtumaa voisi järjestää", Tribadien yöt ja päivät -tapahtuman aktivisti Virva Hepolampi sanoo. "Huvittavaa ehkä on, että tämän huomion tekemiseen tarvittiin henkilö, joka ei ole alkuperältään suomalainen."

Ensimmäisenä vuonna reilun viikon mittaiseen Tribadien yöt ja päivät -tapahtumaan kuului muun muassa useita erillisiä taidenäyttelyitä, kulttielokuvien näyttös elokuvateatteri Orionissa ja näyttävä vaudeville-ilta Kulttuuriareena Gloriassa. Seuraavana vuonna lesbistä taidetta esiteltiin Naisasialiitto Unionin tiloissa, järjestettiin lesbomuotishow ja antikvaarinen kirjapörssi. "Toisen vuoden jälkeen työryhmä oli niin uupunut, että suunnittelimme seuraavan tapahtuman rajaamista vain viikonlopun mittaiseksi. Lopulta ohjelmaa siunaantui kui-

tenkin kuudeksi päiväksi. Viime vuonna mukana oli ensimmäistä kertaa myös muiden kuin oman työryhmämme tuottamia näyttämöesityksiä kuten Tanssiteatteri Erin Uni", Hepolampi kertoo.

Tribadi, lesbo, sapfinen nainen

"Nimi Tribadien yöt ja päivät -tapahtumalle keksittiin Per Olov Enquistin näytelmästä Tribadernas natt, jota sattumalta esitettiin Helsingissä keväällä 2000", Hepolampi sanoo ja selittää tribadi-sanan juontuvan kreikan kielen hankkaamista tarkoittavasta verbistä. "Halusimme modifioida nimen merkityssisältöä valoisammaksi ja vähemmän kliseiseksi kutsumalla tapahtumaviikkoa Tribadien öiksi ja päiviksi. Painopiste ei ole yöriennoissa, niitähän tarjoavat monet muutkin tahot."

"Tribadi on lesbolaisuutta tai sapfismia varhaisempi käsite puhuttaessa naisten homoeroottisuudesta, mutta se on aina ollut sävyltään negatiivinen, eivät-

kä naiset tietääkseni ole koskaan käyttäneet sitä eroottis-sukupuolisessa itsemäärityksessä", Hepolampi kertoo. "Viime aikoina tribadia on kuitenkin tehnyt tuloaan antiikkiin, renessanssin, uuden ajan historian sekä kirjallisuuden lesbotutkimukseen. Antiikin Rooman satiirikojen kuvaukset tribadien seksihurjasteluista kuulostavat tänä päivänä tosi raflaavilta. Tribadissa on asennetta."

Lesbomuistin verrytystä

Historia on ollut alusta alkaen yksi tärkeä teema Tribadien yöt ja päivät -tapahtumassa. Se on kulkenut mukana Studia Tribadian luennoilla, Tribadisessa keittiössä, Lukukinkereillä ja Orionin kulttileffoissa. Ensimmäisillä Tribadeilla järjestettiin kotimaista lähihistoriaa valottava Lesbomuisti-näyttely ja Lesbomuistin verrytystä -tapaaminen, joissa nostettiin esiin niiden naisten tarinoita, jotka olivat mukana lesboscenessä ennen 1980-luvun puoliväliä. Tänä vuonna

"Valikoivalla katseella voi kaupunkikuvastakin löytää pikantteja lesbokulttuurisia yksityiskohtia", sanoo Virva Hepolampi Jugend-talon lepakoreliefeist. Kuva: Elias Krohn

lähihistoriaprojekti jatkuu ohjelmallisella 1970 encore -illanvietolla Uudella Ylioppilastalolla, jossa pidettiin Setan diskoja 70-luvun loppupuolella osakuntien myötävaikutuksella.

"Lesboyhteisön muisti on harmitavan lyhyt. Lähinnä järjestöhistoria tallentuu myöhemmille sukupolville, ei aina paljon siitäkään jos ajattelee vaikka jo Setaa ennen toiminutta Psykeä, ja vielä vähemmän siitä voi lukea lesbojen tekemisistä", Hepolampi sanoo. Pöytäkirjat ehkä säilyvät, muttei se, millaista oli bileissä Varsinaissuomalaisessa Osakunnassa tai mistä siihen aikaan puhuttiin. Lesbomuistojen mukana katoaa kuitenkin osa helsinkiläistä elämänmenoa ja pala suomalaista kulttuurihistoriaa.

Ennen muuta häviää kuitenkin tärkeää tietoa monen lesbo- tai binaisen itseymmärryksen kannalta.

Monelle nuoremmalle 1970-luvun loppu on jo kaukaista esihistoriaa. "Vanha fraasi piirien pienuudesta merkitsi silloin jotain aivan muuta kuin tänään, kun lesboja tavoittaa pienimmästäkin tuppu-kylästä Internetin kautta satamäärin ko-toaan poistumatta. Ehkä sen aikaisesta ajattelusta on jäänyt elämään retoriikka, jonka mukaan kaiken oman homo- tai lesbokulttuurin rakentaminen ja vaaliminen näyttäytyy epäuskottavana ghetto-tumisena. Sellainen ajattelu mielestäni aliarvio suotta lesbokulttuurin erityisyyttä ja kalskahtaa epäilyttävästi itse-syrjinnältä", Hepolampi pohtii.

Lesbokulttuuria? Suomessa? Älä naurata?

Suomalaisessa nykykirjallisuudessa lesbisiä juonteita esiintyy aina silloin tällöin, viimevuosina esimerkiksi Tuuve Aron, Pirkko Saision ja Outi Pakkasen teksteissä. Sen sijaan vuosituhannen vaihteessa uuden nousun aloittanutta kotimaista elokuvaa lesbous ei juurikaan näytä puhuttelevan. "Suomalainen elokuva- ja TV-maailma on täynnä varsinaista poikaenergiaa. Miksi tytöt eivät käynistä vaikka MoonTV:n kaltaisia projekteja? Uusi poikavetoinen mediatuotanto vasta kapeakatseista onkin", Hepolampi sanoo. "Eikä kukaan ihmettele, että ka-verit tekevät vaan juttuja omista poika-porukoistaan."

Toisaalta lesbokulttuurin ei tarvitse olla vain sitä, mitä naisia rakastavat naiset tuottavat. "Esimerkiksi Tunnit-elokuva kehrittelee esikuvansa, Woolfin Mrs. Dallowayn, lesboteemaa upeasti, niin miehen kirjoittama ja ohjaama kun onkin." Hepolampi kuitenkin arvioi, että Suomesta löytyy vain vähän kiinnostavia miesten tekemiä lesbotarinoita ja toteaa: "Lieneekö mitään huomionarvoista tullut Nalle Valtialan Lotus-romaanin, 1973, ja Valentin Chorellin Kissat-näytelmän, 1961, jälkeen? Suomenruotsalaisia kirjoittajia molemmat, tietenkin."

Lesbokulttuurin harrastajille kotimainen anti on vielä harvoin yllätyksellistä, uutta ja vaikuttavaa. Haasteet ja virikkeet tulevat ulkomailta. "Tiina Lindfors ja Pirkko Saisio ovat jo iät kaikki joutuneet kahdestaan edustamaan julkisuudessa avoimesti lesboa, lesboaiheita käyttävää taiteilijaa. Kun samaan aikaan lesbo-yhteisöllinen aktiivisuus, queertutkimus ja lainsäädäntö ovat menneet Suomessa näyttävästi eteenpäin, herää epäily siitä, onko kotimainen kulttuuri-ilmasto jotenkin erityisen taannunnainen", Hepolampi ihmettelee.

Riikka Taavetti

Tribadien yöt ja päivät -tapahtuma järjestetään neljännen kerran Helsingissä 7.–14.9.2003. Lisätietoa tapahtumasta löytyy helpoimmin nettisivuilta <<http://www.sappho.net/tribadit/>>.

Aikaisemmin tapahtunutta...

The Great Big Gay Cruise!

Viime toukokuussa Turun Homoglobiini järjesti hlbt-opiskelijoille risteilyn, jonka yhteydessä järjestettiin seminaari aiheesta "Seksuaalipoliittinen vaikuttaminen Suomessa". Helsingistä meitä lähti nelihenkinen porukka edustamaan ja yhteensä osanotto oli vajaa 30 vinokasta.

Lähtö kohti entistä pääkaupunkia oli jo edellisenä iltana, sillä laiva erkaantui satamasta heti aamutuimaan klo 8.45. Aivan siinä tuli lukioajat mieleen, kun herätyskello pärähti soimaan klo 6.15. Ei meillä humanistisessa vaan ennen klo 10 olla hereillä... Majoituksen tarjosivat HG:n aina niin ystävälliset Salla ja Magnus.

Risteilyn erittäin kohtuulliseen hintaan (27 euroa) kuului myös ruhtinaallinen meriaamiainen, jota kyllä sitten ahdettiin koko rahan edestä heti kun päästiin laivaan sisälle. Ennen seminaaria oli aikaa ostoksille, ja ohjelmaan kuului mm. jatkokurssi "Kuinka homot shoppaavat laivalla" laskiaisena olleelle "Kuinka homot shoppaavat" -kurssille.

Seminaarin ohjelmaan oli tullut muutoksia, kun Setasta ei saatukaan asian tuntijaa puhumaan, mutta HG:n Anssi paikkasi varsin kiitettävästi alustamalla yllä mainitusta aiheesta. Vapaamuotoista keskustelua syntyi heti alusta alkaen. Katsoimme myös tanskalaisen ohjelman, joka käsitteli homojen ja lesbojen sopivuutta vanhemmiksi. Ohjelma oli tehty Tanskan parisuhteen rekisteröintilain voimaantulemisen jälkimainingeissa, ja oli siis ajankohtainen juuri nyt Suomessa.

Kahvitauon jälkeen aloitimme ryhmätyöskentelyn. Ryhmissä keskusteltiin opiskelijajärjestöjen vaikutustavoista ja -mahdollisuuksista paikallistasolla, kansallisesta ja kansainvälisestä seksuaalivähemmistöjen aseman parantamisesta sekä erikseen trans-ihmisten aseman parantamisesta. Yleinen keskustelu ryhmätöiden jälkeen oli vilkasta. Lopuksi kokosimme listan hlbt-kansaa koskettavista tapahtumista vuoden aikana. Seminaarissa päätettiin myös käynnistää hlbt-opiskelijoille oma sähköpostilista.

Seminaarin jälkeen aloimme odottaa seisovan pöydän avautumista. Aika kului kummasti muun muassa paheellisen elämän parissa laivan kannella ja karaoke-baarissa. Kuulimme mm. Mörrimöykky-laulun, Nuoruustangon, Charlie Brownin ja monia muita ikivihreitä. Niistä kiitos ainakin Leenalle, Paulalle, Anssille ja myös Tainalle.

Buffetti-päivällisestä muodostui 1,5 tunnin pidot, joista saimme nauttia pelkästään meille varatussa ravintolassa. Jonottamatta sai hakea Välimeren alkupaloja, lämmintä ruokaa, jälkiruokia... Ja tietysti hanaruokaa. Seven Up ja hana-

valkoviini sopivat mainiosti kaikenlaisen kasvisruoan kanssa, kunhan sekoitus-suhteen pitää oikeana.

Loppuilta sujui ohjelmattomasti paitojen vaihtamisen, huonojen novellien, karaoken, hytissä ryypäämisen, baarissa ryypäämisen ja käytävillä ryypäämisen merkeissä. Emme ehkä täysin onnistuneet muuttamaan laivan yökerhoa homodiskoksi, mutta kaukana ei oltu, kun YMCA ja It's Raining Men pauhasivat kajareista.

Risteilyt ovat aina myös opettavaisia kokemuksia. Tällä kertaa opin asioita, jotka ovat vaikeita (ainakin joillekin):

- Sikarin sytyttäminen kannella tulitikuilla
- Woodchuckista kertovan tarinan lausuminen känissä
- Ihmisten tavoittaminen yrittämällä kuuluttaa heitä info-pisteestä
- Sen ymmärtäminen, kuinka ravintoloiden hukka-kiintiöperiaate vaikuttaa juomalasiens kotikäyttöön otamiseen

Marjo

Vesileikit 2003

Lauantaiaamusta 14.6. oli luvattu saiteista ja viileää, mutta ennuste oli onneksi mennyt pieleen. Ovin ja Telehpyn yhteinen retki Euroopan suurimpaan vesipuistoon alkoikin aurinkoisessa ja lämpimässä säässä Helsingin keskustasta. Oikean bussilaiturin löytäminen Kampin meteoritiiniskemän työmaan liepeiltä ei tosin sujunut aivan helposti. Bussiin hitaasti sulloutuvat turistilaumat pitivät kuitenkin huolen siitä, että matti-myöhäisetkin ehtivät mukaan.

Perillä meitä odotti yhteensä 3000 neliometriä vesipinta-alaa, joista kaksi kolmasosaa oli vielä lämmitetty trooppisiin lukemiin, kuten Serenan esite asiantuntevasti tiesi kertoa. Selvisimme eksymättä sokkeloisista pukuhuone- ja suihkutiloista itse vesipuistoon, jossa vietimme seuraavat neljä tai viisi tuntia.

Nimeään kesympi Villivirta osoittautui varsinaiseksi kesto-suosikiksi. Nimi olisi kyllä sopinut paremmin kahdelle ulkona sijaitsevalle Vantaanjoen ja Niagaran putousten välimuotoa edustavalle liukumäelle, joiden vesi tuntui lämpötilasta päätellen olevan peräisin jäätikköpurosta. Ulkoa löytyi myös lämmitetty allas, joka oli auringonpaisteessa oikein kesäisen tuntuinen.

Myös Black Hole -putkiliukuri keräsi paljon väkeä pitkästä jonosta huolimatta, ja kaikkein uskaliaimmat syöksyivät jopa 40 kilometrin tuntivauhdin antavaan Aquatuubiin¹. Meno näytti kyllä

aika hurjalta, joten suurin osa tyytyi suosiolla katselemaan vierestä jonottaessaan toisiin kohteisiin. Kahdessa muussa sisäliikumäessä eteneminen tapahtuikin huomattavasti hitaammin.

Lämpimät porealtaat saivat laajan kannattajakunnan erityisesti ulkona vierailleiden keskuudessa, ja jossain vaiheessa olimmekin vallanneet yhden altaan melkein kokonaan.

Osa keskittyi enemmän pelkkään uimiseen, ja siihen keskellä puistoa sijaitseva iso allas tarjosi oikein hyvän mahdollisuuden. Jotkut taas rentoutuivat höyry- tai tavallisen saunan puolella. Paikkana Serena oli yllättävän iso, ja välillä kuluihin pitkiä aikoja, jolloin osa ryhmästä tuntui melkein kadonneen johonkin.

Saatuamme tarpeeksi veden kanssa läträämisestä kokoonnuimme syömään kallion sisällä sijaitsevaan tunnelmalliseen ruokailutilaan. Ruokahalu oli todella kasvanut uudessa, ja pöydän antimet katosivat nopeasti parempiin suihin.

Usean tunnin pulikoimisen ja tuhdin aterian jälkeen kenelläkään ei ollut enää suurempaa halua lähteä takaisin vesipuistoon, joten syötyämme suuntasimme suoraan bussipysäkille. Perillä Helsingissä osa porukasta jäi vielä istumaan hetkeksi Cafe Lasipalatsiin.

Erik

¹ Ja katuivat sitä jälkeenpäin ainakin seuraavat puoli tuntia (toim. huom.)

Päätoimittaja hurautti Harry Potteriin

Sadut ovat tärkeitä. Ne opettavat suvaitsevaisuutta ja ennakkoluulottomuutta ja ohjaavat muutenkin moraalikäsitystemme kehittymistä (toivottavasti) oikeaan suuntaan. Satujen ja kertomakirjallisuuden lukeminen tarjoaa lukijalle mahdollisuuden käsitellä ajatuksiaan ja tunteitaan tämän tai jonkin tarkoitukseen paremmin sopivan, vaihtoehdoisen maailmankaikkeuden pienoismallissa, josta on poistettu kaikki asian käsittelyä häiritsevät tekijät.

Ajatusten viljely- ja jalostusalustana sadut tuovat mielen Harry Potterin rehtori Dumbledoren sangen hyödyllisen työkalun ajatuseulan, jonkinnäköisen vaskoolin ajatusten lajitteluun. Kuten ajatuseula myös sadut voivat auttaa asioissa ja ilmiöissä piilevien samankaltaisuuksien ja piilomerkitysten löytämisessä. Saduissa voidaan vertaustia käyttämällä käsitellä asioita, joista muuten olisi vaikea saada otetta, jotka vertauksen avulla näyttäytyvät uudessa valossa tai joita ilman vertausta ei tulisi lainkaan ajatelleeksi.

Moraalikasvatuksellisessa mielessä satujen merkitys on samankaltainen, mutta nykymaailmassa käytännössä jopa tärkeämpi, kuin uskonnon. Saduilla on myös uskontoihin nähden eräs merkittävä etu: niistä voidaan keskustella. Satujen takia ei järjestetä vainoja tai sodita, ja niihin toisaalta voidaan ja uskalletaan vapaasti suhtautua kriittisesti. Kritiikkiin kannattaa toisaalta myös suhtautua kriittisesti. Tämänkin voi oppia saduista.

Lukekaa siis satuja!

Jussi

Luettavaa

Kirjakeskustelua

Kuristajaviikunat

Gerry Birgit Ilvesheimon romaani Kuristajaviikunat kertoo siskoksista, Sashasta, Easta ja Egiksestä, eläinkaupan perijöistä, enemmän tai vähemmän sekopäisistä, toistensa ja maailman kanssa huonosti toimeen tulevista naisista. Kuristajaviikunat on dekkari, omanlaisensa sellainen. Siksi juonesta ei ole syytä kertoa mitään paljastavaa.

Ilvesheimon kirjan tarinalla on todellakin merkitystä. Se on kekseliäs ja yllättävä. Olisi silti virhe uskoa, että tämän kirjan anti olisi vain pinnassa, päinvastoin. Ilvesheimo yllättää lukijansa myös romaanin kerroksilla, uusilla ulottuvuuksilla. Samoin Helsingin, etenkin sen syys-

talven raakuuden ja kauneuden kuvaus on hätkähdyttävää.

Koska Kuristajaviikunoiden miljöö on eläinkauppa, eläinten lajit, rodut ja heimot ovat siinä keskeisessä osassa. Mutta samalla piinallisella, jopa absurdilla tarkkuudella Ilvesheimo laittaa järjestykseen ihmiset: sekä eläinkaupan asiakkaat että Sashan ja Ean ympäristön lesbot. Lesbiselle lukijalle kirja aiheuttaakin jatkuvaa hykertelyä: birkenstocklesbiaanit

ja softbutchit muuttuvat äkkiä lukijankin ympäristöä jäsentäviksi käsitteiksi.

Kuristajaviikunat ei ole lesboromaani siinä mielessä, että se kuvaisi naisten välisiä rakkaussuhteita. Pikemminkin se

kuvaa ihmisten välisiä viha-, riippuvuus- ja hyväksikäyttösuhteita – joiden kaikki osapuolet ovat naisia. Ilvesheimon tarjoama kuva ihmissuhteista ei todellakaan ole kovin ruusuinen, kuten ei Kuristajaviikunoiden maailmankuva muutenkaan. Kukaan ei pelastu, kukaan ei tule onnelliseksi. Ja silti romaani naurattaa. Sen musta huumori on sietämättömän osuvaa.

Ilvesheimon Kuristajaviikunat on monikerroksista ja modernia kirjallisuutta. Se ansaitsee tulla arvioiduksi kokonai-

suutena, ei dekkari-, lesbo- tai minkään muunkaan vähättelevän määrään kansa. Ja hän, joka väittää suomalaista lesbokirjallisuutta tylsäksi tai tavanomaiseksi, ei vain ole vielä tarttunut uusimpaan Ilvesheimoon.

Riikka

Gerry Birgit Ilvesheimon:
Kuristajaviikunat, Johnny Kniga 2003, 236 sivua

Vaginakateus

"Vagina". No niin, nyt olen sanonut sen. "Vagina" – sanoin sen uudelleen.

universaalisti koskettavaa tekstiä yhdestä epämielenkiintoisesta, lotisevasta elimestä voi saada aikaan.

Näillä sanoin alkaa Eve Enslerin Vaginamonologeja. Yksinpuheluja, jotka kaltaisessani väärän sukupuolen edustajassa herättävät ensi alkuun suunnatonta kateutta – "Helvetti, miksei mullakin voi olla vagina?" – ja lopulta myös häivähdyksiä siitä syvästä, palvovasta kunnioituksesta, jota naisista valaistuneimmat voimanpesänsä kohtaan tuntevat.

Vaginamonologeja itkettää ja naurattaa. Ennen lukemista en ehkä olisi edes osannut kuvitella, miten runollista ja

Vaikka Vaginamonologeja sortuukin välillä turhaan feministiseen päätökseen, onnistuu se täydellisesti tehtävässään murtaa hävyn muureja. Viimeistään se näyttää, että seksuaalisuutensa lukitseminen ja kahlitseminen ei palvelle mitään tarkoitusta; että häpeän ja syyllisyydentunnon sijaan voi tuntea vapautta, itseluottamusta, hyväksyntää ja minuutta.

(kirjoittaja toivoo pysyvän nimettömänä.)

Sivuvaikutuksia ja jälkioireita

Alkukeväästä tänä vuonna ilmestyi Liken kustantama Marja-Leena (Malla) Parkkisen kirja Ulos kaapista, jossa eri ikäiset ja eri puolilta Suomea kotoisin olevat homot, lesbot ja biseksuaalit sekä heidän vanhempansa kertovat ajatuksiinsa kaapista ulostulemisesta. Kirjassa on myös Olli Stålströmin artikkeli psykoanalyttisten teorioiden homoseksuaalisuutta koskevista virheoletuksista, Kati Mustolan kirjoittama lyhyt homoseksuaalisuuden historiikki sekä laaja kirjallisuusluettelo.

Myös minun tarinani on mukana kirjassa, ja olen seurannut tiiviisti tänä keväänä teoksen julkaisua. Kerron tässä artikkelissa ajatuksiani kaapista ulostulemisesta ja myös julkisuudesta, josta olen nyt saanut erilaisia kokemuksia viimeisen vuoden aikana.

Aloitin kaapista ulostulemisen suurommassa mittakaavassa vappuna 2002 yläasteelta asti tuntemilleni kavereille. En liittänyt tapahtumaan sen enempiä odotuksia tai pelkoja, joten kaikki kertominen tapahtui varsin kivuttomasti. Saamani palaute oli sydäntä lämmitävää: ystäväni pitivät uskoutumistani luottamuksen osoituksena. Myös äidille ja veljelle kertominen sujui ilman sen suurempia ongelmia ja lähimmät sukulaistenikin tietävät nyt seksuaalisesta suuntautumisestani.

Vaikka tärkeimmät ihmiset elämänsäni tietävät seksuaalisesta suuntautumi-

sestani, olen huomannut, että kaapista ulostuleminen on asia, joka pitää käsitellä uudestaan ja uudestaan mitä erilaisimmissa tilanteissa. Voinko lukea Z-lehteä junassa? Mitä jos ihmiset luulevat, että haluan toivottaa lesbouttani koko maailmalle? Voinko pitää tyttöystäväni konsertissa kädestä? Mitä jos joku hullu uusnatsi hyökkää kimppuun? Miten täytän terveystietolomakkeen? Tarvitseeko lääkärin tietää, että harrastan seksiä nimenomaan naisten kanssa?

Seksuaalivähemmistöille julkisuus on monisyinen asia, joka ei ole verrattavissa muiden vähemmistöjen näkyvyyteen Suomessa. Etniset vähemmistöt erottautuvat katukuvasta erilaisen ulkomuotonsa takia välittömästi, samoin eri vammaisryhmät tunnistaa, joko käytöksestä tai ulkonäöstä. Kun he kohtaavat ihmisiä, he tiedostavat – joko alitajunnassaan tai muuten – että muiden käyttäytymistä heitä kohtaan sävyttää tieto erilaisuudesta – ja erikoisuudesta.

Homoseksuaalisuus sen sijaan on ominaisuus, jonka voi kätkeä ja jonka voi myös kieltää. Kun ihminen kertoo homoseksuaalisuudestaan muille, hän joutuu kohtaamaan oman erilaisuutensa ja erikoisuutensa verrattuna enemmistönä itseään pitäviin. Ainakin minulla on usein ollut sellainen tunne kuin minua tarkkailtasiin koko ajan, kun olen seurassa, jossa ihmiset tietävät seksuaalisesta suuntautumisestani, vaikka useimmiten luul-

tavasti ainoa tarkkailija olen minä itse. Silmätikkuna olemisen tunne on kuitenkin niin läpitunkeva ja toisinaan myös ahdistava, että on miltei vapauttavaa toisinaan olla seurassa, jossa kukaan ei tiedä.

Alkuvuodesta Ulos kaapista -kirjan ilmestymisen aikoihin olin YleX-radio-kanavalla Malla Parkkisen kanssa puhumassa kirjasta ja lisäksi City-lehdessä ilmestyi homoseksuaaleja käsittelevä omalla nimelläni kirjoittama mielipidekirjoitus. Tunsin itseni jonkinlaiseksi homojen ja lesbojen esitaistelijaksi, joka tuo vapautuksen kaikille kaapissa eläville nuorille. Näin jälkepäin hieman perspektiiviä saaneena näen, että tekoni olivat vain pisaroita meressä.

En ehkä koskaan voi tietää, oliko passiivisella uskalluksellani (olen ihan liian helposti suostuteltavissa) vaikutusta kenenkään elämään – paitsi omaani. Radiohaastattelussa tuli lähinnä höntti olo: olenko minä nyt jokin esimerkillinen lesbo tässä edustamassa kaikkia Suomen lesbonuoria? Minähän olen totaalisen keskiluokkainen tavis, jolla ei oikeastaan ole edes merkittäviä ongelmia, ei ainakaan lesboutensa kanssa! Ja se olikin se oivallus: homoseksuaalisuus ei tee minusta merkittävällä tavalla erilaista. On olemassa ominaisuuksia, joihin ei kiinnitetä läheskään yhtä paljon huomiota, mutta jotka erottavat ihmisiä paljon huomattavammin.

Oivallus oli myös tajuta, että homoseksuaaleja koskevien asioiden ongelmalähtöinen tutkiskelu on valtakulttuurin asettelema, eikä minun tarvitse keksiä itselleni ongelmia sopiakseni esimerkilliseksi lesbonuoreksi. Olen lopettanut itseni marginalisoinnin ja alkanut ajatella, että jos homoseksuaaleja syrjitään jossain, se ei ole vähemmistön ongelma, vaan koko yhteiskunnan ongelma.

Tässä on myös Malla Parkkisen kirjan suurin ansio. Siinä äänensä saavat tavalliset ihmiset, jotka eivät välttämättä ole aktiivisesti mukana vinokaskulttuurissa tai jotka eivät välttämättä edes itse kuulu seksuaalivähemmistöön, mutta joiden elämää kulttuurimme syrjivät rakenteet vaikeuttavat kohtuuttomasti.

Marjo Pipinen

Kaapista pankin tallelokeroon

"You're not allowed to call them dinosaurs anymore." said Yo-less. "It's speciesist. You have to call them pre-petroleum persons."
— (Terry Pratchett, *Johnny and the Bomb*)

Marja-Leena Parkkisen keväällä ilmestyneessä kirjassa "Ulos kaapista" "elämä tuntuu ja sitä eletään", ja tällaiseksi kirjan kirjoittaja sanoo sen tarkoitaneensakin. On mielenkiintoista löytää kirjan paperilta sellaisia asioita, joista on aiemmin saanut lukea lähinnä abstrakteja yleistyksiä tai joita on kuullut ystävil-tään ja joita on kokenut itse.

Mutta johtaisin itseänikin harhaan, jos yrittäisin uskotella, että kirja itsessään "avaisi uusia näköaloja" minulle. Pikem-minkin kirjan kertomukset alkavat jossain vaiheessa jopa hieman toistaa itseään, vaikka niitä kertovat hyvinkin erilaiset ihmiset. Eikä pitäisikään yllättyä siitä, että tietyllä tavalla määritellyn käsitteen, "ulostulon", kuvaukset, todellakin sisältävät samankaltaisia elementtejä, sillä nuo elementit vasta tekevät päätöksien ja tapahtumien ja kohtaamisten jatkumosta "ulostulon", aivan samaan tapaan kuin "parisuhteet" muistuttavat usein toisiaan sen vuoksi, että kutsumme niitä "parisuhteiksi" siksi, että ne täyttävät joitakin edellytyksiä.

Luultavasti ihmiset tarvitsevat nykyisin sekä "ulostuloja" että "parisuhteita", ja noiden sanojen käyttäminen ja niiden

kuvaamien ilmiöiden tutkiminen melko yhtenäisinäkin joukkoina lienee perusteltua – ainakin niin kauan kuin ymmärretään, että niiden ulkopuolellakin on elämää, ja että ihmiselämän ilmiöt harvoin tyhjentyvät tällaisiin käsitteisiin. En muista yleensä juurikaan tuntea oloani helpottuneeksi siitä, että saan rakastaa ketä haluan, jos kohtaamani ihminen ei homosuvaitsevaisuudestaan huolimatta millään ymmärrä esimerkiksi, millainen rakkaus- tai seksikäsitys minulla on.

Toisten ihmisten ymmärtämisessä Parkkisen kirjan kaltaiset teokset ovat korvaamattomia. Se osoittaa meille, että lesbot ja homot ovat yksilöllisiä ihmisiä, joilla on omanlaisensa suhde niihin yhteisöihin, joihin kuuluvat. Sen sijaan se ei voi pakottaa meitä lähestymään lesboa tai homoa niissä asioissa, jotka eivät kuulu "lesbouteen" tai "homouteen" ja ymmärtämään ja hyväksymään myös tämän tapaa elää. Kirjan tarjoama ymmärrys voi olla tähän ehkä välttämätön, muttei riittävä ehto.

Voitaisiinko kuvitella maailma, jossa kukaan ei koskaan "tulisi kaapista"? Ehkä sellainen maailma olisi yhteisö-rakenteeltaan niin staattinen, että siinä ei puhuttaisi "kaapista ulos tulemisesta", koska kukaan ei erehtyisi ajattelemaan kaapissa olemisestakaan muuta kuin niissä piileviä luurankoja. Tai ehkäpä toisenlaisessa maailmassa kaapit olisivat käyneet tarpeettomiksi: lesbous ja

homous eivät olisi enää siinä sellaisia asioita, jotka paljastetaan suureleisesti ja pelon saattelemana.

Mutta puhuttaisiinko tuossa jälkimmäisessä maailmassa sittenkin "kaapista ulos tulemisesta" jossain muussa merkityksessä? Luultavasti nykyisten kategorioiden käytyä arkipäiväisiksi ja selitysvoimaltaan epätydyttäväksi tarvitsimme uusia.

Mitä ihminen oikeastaan sanoo todetessaan olevansa lesbo tai homo? Millaisia merkityksiä sanalla on aiemmin ollut, ja mitä muuta epädiskreettiä ihminen voisi ilmaista? "Lesbo" ja "homo" ovat loppujen lopuksi tavattoman tyydyttäviä luokituksia juuri siinä mielessä, että niistä on siivottu pois kaikki todella paljastava – tai ainakin sanojan mielestä ideaalitalanne on sellainen, jossa sanoihin ei liity muuta leimaa kuin hyvin tarkkarajainen merkitys.

Lesbot ja homot eivät enää välttämättä ole sairaita, rikollisia tai muuten huonompia – seksuaalisesti tavallista aktiivisempi tai nahasta pitävä homo voi nykyisin viitata homouteensa tai parisuhteeseensa monessa ruokapöytäkeskustelussa aivan toisella tavalla kuin seksikumppaneidensa määrään tai eilen näkemänsä nahkakundin housuihin.

Useissa ulostulotarinoissa kerrotaankin siitä, että raskainta ulostulemisessa on kohdata ennakkoluulot, joita ei usein-

kaan pueta sanoiksi niin, että niihin ymmärtäisi edes reagoida. Mutta ilmeisesti jossain vaiheessa hyväksytään sellainen katharsiksen tila, jossa kaikki "homon" käsitteeseen liittyvät väärät stereotyyppit on käsitelty ja hylätty – ja tämän jälkeen on otettava taas tarkastelun kohteeksi se uskoakseni paljon vaikeampi kysymys: "kuka minä olen, tai onko mitään 'minua' olemassakaan?"

Uskon, että kaikki meistä huomaavat tultuaan homona ulos kaapista, että on taas tultava ulos kaapista jonain muuna: vaikkapa vakaumukseltaan sinkkuna tai epätoivoisesti parisuhdetta kaipaavalta. Epäilen, että kuvitelma siitä, että nämä miniskulaariset yksikäsitteiset määritelmät joskus muodostavat sellaisen kartan, että vain käsiteliä pelaamalla pääsemme lopulta tilaan, jossa mitään "ulostulemisia" ei tarvita ja ihmiset pysyvät kohtaamaan toisensa sellaisenaan, on, ei vain optimistinen, vaan perustavalla tavalla harhainen suhteessa sen tiedon laatuun, jota meillä on ihmisistä.

Kun sanomme, että elämme "tieto-yhteiskunnassa", tarkoittamme sillä todella, että kykymme paneutua johonkin asiaan tai syventyä toiseen ihmiseen tutustumiseen on parantunut? Emme: päinvastoin edellytyksemme ovat kaventuneet, sillä meidän on tulkittava paljon suurempia määriä irrallisia faktoja samalla, kun tapaamme yhä suurempia määriä ihmisiä. Kun tarkastelemme muutok-

sia elämässämme, eikö tendenssi olekin pikemminkin monimutkaisempiin ja vivahdeikkaampiin elämänmuotoihin kuin yksinkertaisempiin? Usko siihen, että jonain päivänä saavutamme erittelykykymme rajat, ei vaikuta todennäköiseltä, koska uusien käsitteiden konstruointikykyämme eivät olennaisesti rajoita mitään fyysisen avaruuden tekijät, jossa Planckin vakiot tulisivat lopulta vastaan.

Suhtaudun hyvin skeptisesti ajatuksen siitä, että yksin vähemmistöjen luokkataistelu ja emansipaatio olisivat riittävä edellytys toistemme kohtaamiselle. Ihmiskunnassa ja ihmisenä ihmisten kesellä eläminen vaatii työtä: nöyryyttä, kärsivällisyyttä, yrittystä ja erehdystä.

Erilaisuus tuntuu joskus ylitsepääsemättömältä muurilta, jota sitten yritämme pilkkoa käsittein palasiksi. Olisiko parempi, jos tuota muuria ei olisi? En usko. Ilman erilaisuutta kohtaamisemme olisivat merkityksettömiä. Juuri intiimiys, mahdollisuus löytää toisesta aina jotain uutta, dialogimme ja dialektiikkamme, salaisuuksien paljastaminen, tekee monista kohtaamisistamme niin ainutlaatuisen ihmeellisiä: niin myös ulostuloista. Usein unohdamme sen, että ulostulo on, paitsi joillekin tuskallinen prosessi, monille myös elämän vapauttavimpia ja toiseen lähestymisen voimakkaimpia tunteita – vaikka ajan myötä huomaamme mekin, että se on vain yksi askel pitkällä

tiellä. Ja elähdyttävintä tässä ei ole se, että opimme toisiltamme, vaan se, että opimme toisistamme.

Cult Information Centre kirjoittaa, miten toimia, kun läheinen yllättäen alkaa tunnustaa outoa, meille käsittämättömyyttä uskoa. Yhdistys kehottaa kyllä hankkimaan tietoa liikkeestä ja läheisestä – mutta niiden rinnalla, ja minusta ehkä niitä tärkeämpinä on sellaisia kehoituksia kuin "älä osoita vihaa"; "älä riennä johtopäätöksiin"; "pure kieltäsi, kun läheisesi esittää ilkeitä huomautuksia"; "pidä yhteyttä, vaikka vastailu olisikin heikkoa"; "toivota läheisesi aina tervetulleeksi takaisin"; "osoita rakkautta läheiseesi aina, kun se on mahdollista". Kunpa voisimmekin osoittaa tällaista uskollisuutta jokaiselle läheisellemme ja avoimuutta jokaiselle potentiaaliselle uudelle ystävällemme.

Heikki Korpela

Essee on lyhentämättömänä luettavissa osoitteesta <<http://iki.fi/heko/writings/ulostulo.html>>.

Runonlausuntaa

Nocturne Borealis esittäytyy

Poeetat ja poetessat ovat Nocturne Borealis – Huonoiden runoilijain seuran jäseniä. Omistettu Hilikka Pagánuksen, NB:n suojelusyhtiön muistokirjoitukselle.

Elegia teletappivanukaskanoille

pomp pomp pomp
zzzzurrr kuuk päpääpä pä.
Nuuh! Niin tuorehena
teletappivanukas kuohkea
säkenöi uutuuttaan.
pörr pörr. Kumihihnalla
se vanukaskoneesta tuksuttaa.
Hei hei Pai - hei hei!
siellä hän odottaa
iso lusikka
valmiina kauhomaan.
Lürps! namx
hyytelö telkkumahaan katoaa.
Vanukaspömpelin yllä
Laa-Laa (hei-hei!) vilkuttaa
lykkää tuubiin kanasen -
toisenkin, ja kolmannen -
ne toinen jälkeen toisensa
iloisna parahtaa.
(uudestaan! uudestaan!
pomp pomp pomp
zzzzurrr kuuk päpääpä pä.)

Paleleva lehmä

Sorkin syyhyisin kynti kyisen pellon
Säde auringon katkaisi selkärangan mellon
"Muu", hän kaihokatsein lausui yöhön
Niskaansa nakkoi ja kävi taas työhön
Esi-isiansä ammunnan pauhu korvissaan
Heilläkin vielä muinoin työ kesken sorvissaan
Puolesta sukunsa heimonsa taistelllessaan
Ei lehmälle riittää voi mikään muu
Kuin kunnian maailman korkein taisto
Hengissäpöpsymiseen lisääntymisvaisto

piispa imuroi vekotintaan

piispa jumalaisen kiihkeänä
hapsensa innoituksen tuivertamana ja viehkeänä
muisti vekottimensa joka unohtui roomaan uskonopin kongregaatioon
syntisen vekottimensa joka vietteli masturbaatioon
epädogmaattiseen myötätuntoon ja miltei erektioon

oh ja voih vekottimen punahehkuista paloa
nyt warez saitilla se heijasti uhkeasti epäpuhdasta valoa
ja sieltä piispa imuroi tuimana vekotintaan
tuota maallisen ja syntisen tuhnut epäpyhää sekotintaan

piispan pulskeat sormet näpyttelivät karastuneina
katedrilta lausuttujen tuomioiden palkintoaterioista valastuneina
ne vastustivat pulleudellaan peenixen kokoa ja mahtia
ne pitivät piispulin jalolle sielulle tarkkaa vahtia

oikeamielinen vaahto lipui pitkin piispan punaisia poskia
osoituksena siitä ettei piispa voinut sietää syntisiä moskia
kirkas kiilto pienissä söpöissä lutusikapossusen silmissään
tuikean suora moraalin ryhti elämänsä filmissään

ja vihdoin piispan hieno tietokone ulisi valmiuttaan
ja piispa innokkaana vakuutteli itselleen psalmiuttaan
peenix valahti ruudulle koko syntisessä komeudessaan
ja piispan marttyyrinpunaisesta askeesista innostuneena
se hieman sykähti homoudessaan

ja katso! – piispan syntisiä päin sojottavasta sormesta
julistuksesta kuin tuonion tornista
peenix valahti sojottamaan tilanteesta niin voivoi kovin kornista

piispa sitä lattialle kävi vaikertamahan
tuota koetusta luonnon niin pahan
ja itkeä tuhersi kuin lapsi
niin taittui jo tuomion hapsi

Pikkuruno nimellä Café

Kello löi kuusi
Kahvila oli tyhjä
Kauan sitten laihtunut Cappuccino
Seisoi tiskillä
Cafén vessaan mä unohduin
Haju oli huono
Tunnelma lattea
Pelastus tuli viideltä
Mä häippäsin

Kukka-Maaria ja kadonneet tohvelit

pikku kukka-maaria
pikku tyttö paaria
kadotti tohvelinsa
menetti sydämensä
ja juoksi kohti vesilaaria

siellä oli tohveli-eläimet
avuliaat sairaus-ytimet
kukka-maaria huusi
auta, oi huusi!
näytä tohvelien kätkimet!

yksisoluiset mukavat
ja myös hieman tahmeat
kokoontuivat pohtimaan
tohvelien karkaumaa
ja julistivat suunnitelmat:

maaria-kukka,
rukka,
riennä alle sängyn
ja sinne ängy
(myös leikkauta polkkatukka)

siellä olivat tohvelit
kukka-maarian omat tohvelit
niitä hän siitä lähtien
rakasti luo tähtien
ja onnesta oli tohveli

Lypsämössä tapahtuu

Meijerissä maito liplatti tonkan sisällä. Siitä tuntui, että ympärillä tapahtui jotain merkillistä, mutta eihän se mitään nähnyt. Sen sijaan sen kuuloaisti havaitsi erinoimaisen ahdistunutta ammuntaa vihreän niityn suunnalta. Sen täytyi olla Hellu-Annikki, joka niin surkeasti ammuu! Mikähän sillä oli hätänä?

Maito digimoitui neliraajaiseen muotoonsa ja päätti lähteä tarkistamaan Hellu-Annikin tilanteen. Sen tiellä oli vain navetan ovi, jota maito, anteeksi power-lehmä Anna-Muumi, alkoi vimmatusti märehtiä. Kuollessaan ovi valitti: "Haluaisin kovasti röhkkiä!" Anna-Muumi sääli ovea, mutta superkantturoidenkin on tehtävä, mikä on niiden tehtävä: Kärsivät luontokappaleet on dekärsimöitävä!

Urheasti röhkien Anna-Muumi jatkoi taivaltaan kohti niittyä.

Niityllä Hellu-Annikki mylvi tuskissaan. "Mitä minulle tapahtuu, se mietti."

Hellu-Annikin kiduttaja olikin asiantuntija toimeensa, ruma ankanpoikanen suoraan prinsessa Ruudullisen sadusta. Anna-Muumi antoi sorkkiensa soida pahan ankan örvähtäessä mäsäksi tielle.

"Oi pelastajani," määkäisi Hellu-Annikki ilkamoivasti. Mutta Anna-Muumi oli vasta päässyt urotöissään alkuun. Riuskasti se rusautti Hellu-Annikin nikahtaneet nikamat paikalleen, ja määräsi sille sangollisen antibioottia. Näin Hellu-Annikki voisi hyvin. Itsensä uudelleen suunnaten Anna-Muumi kurvasi hädästä kärsivän prinsessan eteen, jolla oli sylissänsä kissa, ruma kuin vasemman jalan saapas.

Tuo kissa pystyi loikkimaan hetkessä peninkulmien päähän, mutta saatuaan pentuja oli sen nahka kovin venynyt ja liikkakilojakin päässyt kertymään enemmän kuin prinsessalliselle lemmikille olisi sopivaa. Olisi siis kovin sopivaa, prinsessan pyytäessä karpänen, jota sammakko, ennen kuin kissa, josta oli kaikkien arvostama, suuresti paisunut markiisi, jota kaikki luulivat mansettinapiksi, jota olisi korjattava, siitä huolimatta, Ensikamos II, ja ihailema, oli päättänyt nuolla, surisi, prinsessan siis sanoessa, että Anna-Muumi sen parantaisi.

Anna-Muumi heilutteli toiveekkaasti korviaan lausuen taikasanat: "Subutex! Sitä kissa ostaisi!"

Ja yhdessä teatraalisessa pöllähdyksessä paljastui kaiken kansan nähtäväksi prinsessan rakkaus kissaansa; noin armeliaasta prinsessasta tulisi hyvä ja armelias kuningatar. Yhdessä lähtivät prinsessa, parantunut kissa, Hellu-Annikki ja Anna-Muumi kohti lypsämöä, jossa yhä tapahtui.

Nimittäin juhlat! Anna-Muumin uljaan jalouden kunniaksi pidettiin riemulliset kekkerit, eikä kukaan piitannut siitä, että tällainen pröystäily kulutti koko prinsessakunnan loppukuun karkkirahat. Olihan tämä mitä sopivin loppu ystävystemme riehauskailulle seikkailuille. Anna-Muumin väsyttyä juhlintaan hän muuttui taas maidoksi tongassaan, ja iloisestipa prinsessa sitä hörppi.

Terveisiä

muiden kaupunkien opiskelijaryhmiltä

Homoglobiini,
Turku

Homoglobbareille kuuluu hyvää näin kesälläkin.

Suuntaamme Tukholma Prideen elokuun alussa ja elokuun viimeisenä viikonloppuna (29. –31.8.) puolestaan Turun lähelle Vienolaan viettämään perinteistä mökkiviikonloppua. Viikonloppu on muuten valtakunnallinen tapahtuma, eli kaikki kynnelle kykenevät mukaan! Kustantaapi matkojen lisäksi vaivaiset 5 euroa ja lisätietoja saa osoitteesta: satysi@utu.fi.

Syksyn ohjelma on vielä avoinna, mutta ainakin Helsingin reissu ajateltiin tehdä uudestaan, koska viimeksi oli niin hauskaa.

<http://welcome.to/homoglobiini>

Pinko,
Jyväskylä

Jyväskylän SETA ry:n opiskelijaryhmä Pinko aloitti toimintansa loppuvuodesta 2002 ja on hitaasti mutta varmasti siittä lähtien kasvattanut jäsenkuntaansa. Tällä hetkellä sähköpostilistalle kuuluu lähes 50 sateenkaariopiskelijaa.

Toimintaa on ollut laidasta laitaan liittyen urheiluun, kulttuuriin ja erilaiseen yhteiseen toimimiseen. Olemme mm. pitäneet vaalivalvojaista, viettäneet yhdessä vappua, osallistuneet Pieksämäen gay-juhannuksen järjestelyihin sekä matkanneet Vaasan Prideihin. Suunnitelmassa kesälle ja alkusyksylle ovat grillaus ja rantaelämä sekä matka Kuopion GayLake Kallavesi -risteilylle. Tervetuloa mukaan toimintaan!

<http://netti.nic.fi/~jklseta/ryhmat.html>

Telehpy, Espoo

Telehpy on kaikille avoin teekkarien perustama yhdistys, jonka tarkoituksena on luoda jäsentensä välille yhdysiteitä sekä edistää TKK:lla opiskelevien seksuaalivähemmistöihin kuuluviensa asemaa. Telehpyyn toimintaan osallistuu ja sitä järjestävät myös monet muut kuin TKK:laiset. Pääosan yhdistyksen toiminnasta muodostavat erilaiset yhteiset tapahtumat.

Säännöllisesti telehpyläiset tapaavat syksyllä parillisten viikkojen torstaisin 18.9. alkaen Jämeräntaival 3A:n takkakabinetissa klo 19–. Takkakabinetissa järjestetyissä teeilloissa on usein jokin teema, kuten pehmolelut tai erilaisten lauta- ja korttipelien pelaaminen, mutta harvoin touhu yltyy tavallista jutustelua vakavammaksi.

Teeiltojen lisäksi syksyksi on luvassa mm. esittely fuksisuunnistuksessa 4.9., fuksisitsit 12.9., erityisesti uusille tarkoitettu teeilta 2.10., n. kymmenminuuttinen näytelmäesitys kampusriehan yhteydessä TKK:n päärakennuksessa 23.9., syntymäpäiväsitsit 21.11. ja saunailta 26.9.

Lisätietoja tapahtumista ja järjestöstä löydät osoitteella:

<<http://www.tky.hut.fi/~telehpy/>>

**Tervetuloa elokuviin!
Vinokino Turussa 6.–
9.11. ja Helsingissä
14.–20.11.2003**

Vinokino on vuodesta 1991 asti Turussa järjestetty lesbo- ja homoelokuvafestivaali, joka tuli ensimmäisen kerran vuonna 2001 myös Helsinkiin Andorran elokuvateatteriin. Ohjelmistossa on pitkiä elokuvia, dokumentteja ja lyhytelokuvia. Lisäksi Vinokino on myös sosiaalinen tapahtuma: kävijät tapaavat toisiaan bileissä, seminaarissa ja näytellyssä. Tule nauttimaan hienoista elokuvista ja loistokkaasta vinokaskulttuuritapahtumasta!

Vinokasruokaa

Pastakastike (2 annosta)

1 iso sipuli
valkosipulinkynsiä
öljyä
400g tomaatteja
* pinaattirouhetta
vinokkaita
suolaa
mustapippuria
fetakuutioita

Ruskista pieneksi pilkotut sipuli & valkosipuli öljyssä. Lisää pilkotut tomaatit, vinokkaat, chili & pinaattirouhe. Porisuta muutama minuutti & lisää mausteet maun mukaan. Lopuksi lisää fetakuutiot & anna hautua miedolla lämmöllä. Tarjoile vaikkapa spagetin kanssa.

Vinokasmuhennos

vinokkaita
* sipulia
* valkosipulia
* öljyä tai margariinia
* soijakastiketta
* korianteria tai persiljaa
* sherryä

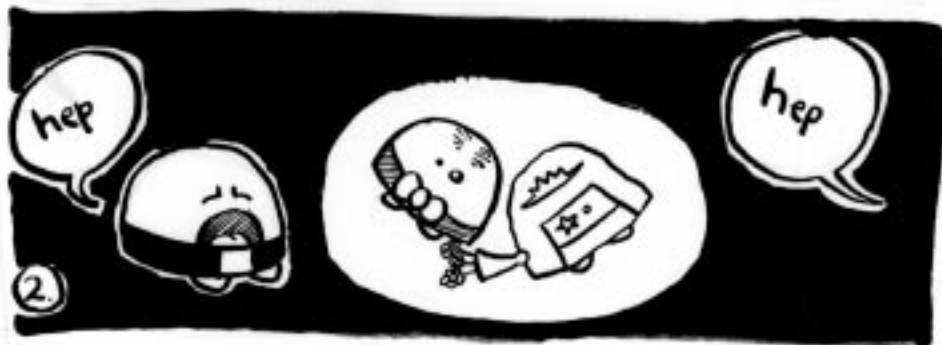
Pilko sienet ja sipulit. Paista sieniä rasvassa, lisää sipulit ja paista vielä hetki. Mausta. Tarjoa peruna- tai riisilisukkeiden kanssa.

(Tähdellä merkityt ainekset voi korvata joillain toisilla tai jättää pois maun mukaan.)

homopappi & lesbonunna

olemme kokoontuneet todistamaan väinön ja ursulan häitä. jos jollain on jotain tätä vastaan, sanokoot hep.

väiski, unohda toi rahkapussi ja virallinen parisuhde mun kaa.

ursu, miehet on sikoja. älä pilaa elämääs vaan tuu kuukauden unelmatomalle mexicoon.

Fin.

"Joka kaapista kurkottaa, se Oveen kapsahtaa."

Pääkaupunkiseudun seksuaali- ja
sukupuolivähemmistöihin kuuluvien
opiskelijoiden yhdistys

**Opiskelijavinokkaat –
OVI ry**

Uusi ylioppilastalo
Mannerheimintie 5 B, 5. krs
00100 Helsinki

Avoin ovi yllä mainitussa osoitteessa
joka tiistai kello 19. Uusien illat 16. ja 30.
syyskuuta.

Vinokasseminaari ja seminaaribileet
lauantaina 18. lokakuuta.

Lisäinfoa netistä

<<http://www.helsinki.fi/jarj/ovi/>>

s'postitse

<ovi-hallitus@helsinki.fi>

ja postituslistalta

<ovi-tiedotus@helsinki.fi>

jolle liitytään osoitteeseen
<majordomo@helsinki.fi> lähetetyllä
vapaasti otsikoidulla s'postiviestillä:
subscribe ovi-tiedotus

Tervetuloa mukaan!